

Eldste James J. Hamula
De Halvfjerds

Nadveren og forsoningen

Nadverordinancen må blive helligere for os alle.

Af tenen før Getsemane og Golgata samlede Jesus sine apostle sammen en sidste gang for at tilbede. Det var i det øverste værelse i en discipels hjem i Jerusalem, og det var påske.¹

Foran dem stod det traditionelle påskemåltid bestående af et offerlam, vin og usyret brød, der var symboler på Israels tidligere frelse fra slaveri og død² og en fremtidig forløsning, der endnu ikke havde fundet sted.³ Da måltidet var ved at være forbi, tog Jesus noget brød, velsignede og

brød det⁴ og gav det til sine apostle, idet han sagde: »Tag det og spis det.«⁵ »Dette er mit legeme, som gives for jer. Gør dette til ihukommelse af mig!«⁶ Tilsvarende tog han et bæger med vin, velsignede det og omdelte det til dem omkring sig og sagde: »Dette bæger er den nye pagt ved mit blod,«⁷ »som udgydes ... til syndernes forladelse.«⁸ »Gør dette til ihukommelse af mig!«⁹

På enkel og rammende vis indstiftede Jesus således en ny ordinance for Guds pagtsfolk. Dyreblod skulle

ikke længere udgydes eller dyrekød indtages som et forløsende offer for en Kristus, der ville komme.¹⁰ I stedet spises symbolerne på Kristi brudte kød og blod, han, der allerede var kommet, til ihukommelse af hans forløsende offer.¹¹ Deltagelse i denne nye ordinance betyder for alle, at de accepterer Jesus som den lovede Kristus og helhjertet og villigt følger ham og holder hans befalinger. For dem, der var villige til at gøre det og leve et godt liv, ville det betyde, at den åndelige død ville forbigå dem, og de ville være sikret evigt liv.

I de efterfølgende timer og dage gik Jesus ind i Getsemane have, blev ført til Golgata og stod sejrrikt op af Arimatæas grav. Efter sin afsked samlede Jesu trofaste disciple i og omkring Jerusalem på den første dag i ugen for at »bryde brødet«¹², og de gjorde det »fast.«¹³ De gjorde det ikke blot for at erindre deres Herre, der havde forladt dem, men også for at udtrykke deres taknemlighed for og tro på hans vidunderlige forløsning for dem.

Det er betydningsfuldt, at Jesus, da han besøgte sine disciple i Amerika, også indstiftede nadveren hos dem.¹⁴ Da han gjorde dette, sagde han: »Og dette skal I altid bestræbe jer på at gøre,«¹⁵ og »det skal være et vidnesbyrd for Faderen om, at I altid erindrer mig.«¹⁶ Og som indledning til genoprettelsen indstiftede Herren atter nadveren og gav os instruktioner som dem, han gav til de fordums disciple.¹⁷

Nadverens ordinance er blevet kaldt »en af Kirkens mest hellige og ukrænkelige ordinance.«¹⁸ Den skal blive endnu mere hellig og ukrænkelig for os alle. Jesus Kristus selv indstiftede ordinanceen for at minde os om det, han gjorde for at forløse os og for at undervise os i,

hvordan vi kan benytte os af hans forløsning og derved bo sammen med Gud igen.

Med det brudte brød viser vi, at vi mindes Jesu Kristi fysiske legeme – et legeme, der oplevede smerte, sorg og fristelser af alle slags,¹⁹ et legeme, der bar en byrde af sjælekval så stor, at han blødte fra hver en pore,²⁰ et legeme, hvis kød blev sønderrevet og hvis hjerte blev knust ved korsfæstelsen.²¹ Vi viser vores tro på, at selvom dette selvsamme legeme blev lagt til hvile i graven, blev det oprejst til livet fra graven for aldrig igen at kende til sygdom, forfald eller død.²² Og når vi nyder brødet, anerkender vi, at vores legeme ligesom Kristi legeme vil blive forløst af dødens bånd, rejse sig sejrrigt fra graven og blive genforenet med vores evige ånd.²³

Det lille bæger vand betyder, at vi mindes Jesu blod, der blev udgydt, og den åndelige smerte, som han udholdt for hele menneskeheden. Vi mindes den smerte, hvorved store bloddråber faldt i Getsemane have.²⁴ Vi mindes mishandlingen og piskningen, som han udholdt fra sine fangevogtere.²⁵ Vi mindes det blod, som flød fra hans hænder, fødder og side, da han var på Golgata.²⁶ Og vi mindes hans personlige overvejelse om hans smerte: »Hvor svære ved du ikke, hvor intense ved du ikke, ja, hvor tunge at bære ved du ikke.«²⁷ Når vi selv drikker vandet, anerkender vi, at hans blod og smerte sonede for vore synder, og at han vil forlade os vore synder, når vi favner og accepterer principperne og ordnanterne i hans evangelium.

Således bliver vi med brød og vand mindet om Kristi forløsning for os alle fra død og synd. Rækkefølgen med brød først og derefter vand er ikke uden betydning. Når vi nyder brødet, bliver vi mindet om vores egen

uundgåelige personlige opstandelse, som består af mere end blot opstandelsen af legeme og ånd. Gennem opstandelsens kraft kan vi alle vende tilbage til Guds nærhed.²⁸ Den virkelighed præsenterer os for et afgørende spørgsmål i vores liv. Det afgørende spørgsmål, som møder os alle, er ikke, om vi vil leve, men hvem vi vil leve sammen med, når vi dør. Selvom vi alle vender tilbage til Guds nærhed, vil ikke alle blive hos ham.

I løbet af livet her på jorden bliver vi alle plettet af synd og overtrædelser.²⁹ Vi har tanker, ord og gerninger, der ikke har været dydige.³⁰ Kort sagt bliver vi urene. Og konsekvensen ved urenhed i Guds nærhed gjorde Jesus helt klart: »Intet urent kan bo ... i hans nærhed.«³¹ Den realitet mødte Alma den Yngre, der blev konfronteret af en hellig engel, men var så martret, oprevet og forpint af sin urenhed, at han ønskede at blive »udslettet, både sjæl og legeme, så [han] ikke skulle blive ført frem i ... Guds nærhed.«³²

Når vi nyder vandet under nadveren, lærer vi om, hvordan vi kan blive rene fra synd og overtrædelse

og således stå i Guds nærhed. Jesus Kristus opfyldte ved udgydelsen af sit uskyldige blod retfærdighedens krav for enhver synd og overtrædelse. Han tilbyder så at gøre os rene, hvis vi har tro nok på ham til at omvende os, modtage alle frelsens ordinancer og pagter, der begynder med dåb og modtagelse af Helligånden. Når vi modtager Helligånden, bliver vi rensede og lutrede. Jesus gjorde denne læresætning meget klar:

»Og intet urent kan komme ind i [Guds rige] ... Intet [går] ind til hans hvile, undtagen de, der har vasket deres klæder i mit blod ...

Se, dette er befalingen: Omvend jer, alle I jordens ender, og kom til mig, og bliv døbt i mit navn, så I må blive helliggjort ved modtagelsen af Helligånden, så I må stå uplettede for mig på den yderste dag.«³³

Dette er Kristi lære.³⁴ Når vi modtager denne læresætning og lever i overensstemmelse med den, bliver vi vasket i Kristi blod og gjort rene.³⁵

Gennem nadverbønnerne udtrykker vi vores accept af denne læresætning om Kristus og vores forpligtelse til at leve i overensstemmelse med

den. I vores bøn til vor evige Fader erklærer vi, at vi »altid [vil] erindre« hans dyrebare Søn. Først vidner vi om, at vi er »villige« til at erindre. Dernæst vidner vi om, at vi vil »erindre« ham. Når vi gør det, indgår vi en højtidelig forpligtelse til at udøve tro på Jesus Kristus og på hans forløsning af os fra død og synd.

Vi erklærer desuden, at vi vil »holde hans befalinger«. Det er en højtidelig forpligtelse om at omvende sig. Hvis vore tanker, ord eller handlinger tidligere ikke har været, som de burde, forpligter vi os selv til at rette vores liv mere ind efter hans i de dage, der kommer.

Dernæst erklærer vi, at vi »er villige til at påtage [os] Søn[nen]s navn«. ³⁶ Det er en højtidelig forpligtelse om at underlægge os hans myndighed og udføre hans værk, som omfatter at modtage alle de frelsende ordinancer og pagter. ³⁷

Når vi forpligter os selv til disse principper, bliver vi i nadverbønnerne lovet, at vi »altid må have hans Ånd hos [os]«. ³⁸ At modtage Ånden på ny er en af de største velsignelser, for det er Ånden, der renses og helliggør os fra synd og overtrædelse. ³⁹

Brødre og søstre, den vigtigste begivenhed for tid og al evighed er Jesu Kristi forsoning. Han, der udførte

forsoningen, har givet os nadveren som ordinance for at hjælpe os til ikke blot at huske, men også gøre krav på velsignelserne ved denne storslåede nådefulde handling. Regelmæssig og ærlig deltagelse i denne hellige ordinance hjælper os til fortsat at favne og efterleve Jesu lære efter dåben og derved stræbe efter og fuldende den helliggørende proces. Nadverordinancen hjælper os vitterligt til trofast at holde ud til enden og modtage Faderens fylde på den samme måde, som Jesus gjorde, fra nåde til nåde. ⁴⁰

Jeg vidner om Jesu Kristi magt til at forløse os alle fra død og synd og om kraften i hans præstedømmes ordinancer, herunder nadveren, til at forberede os til at »se Guds, nemlig Faderens, ansigt og leve«. ⁴¹ Må vi modtage nadveren i næste uge og hver uge derefter med et dybere ønske og en mere ærlig hensigt. Det beder jeg om i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Matt 26:17-20; Mark 14:12-17; Luk 22:7-18.
2. Se 2 Mos 12; 4 Mos 28:16-25; Guide til Skrifterne, »Påske, den jødiske«.
3. Se 2 Mos 13:12-13; Mosi 2:3-4; Moses 5:5-8.
4. Se Matt 26:26; Mark 14:22; Luk 22:19; 1 Kor 11:24. I modsætning hertil bryder Jesus brødet og velsigner det derefter, da

han indstifter nadveren blandt nefitterne efter sin opstandelse (se 3 Ne 18:3).

5. Matt 26:26; Mark 14:22; 1 Kor 11:24.
6. Luk 22:19; se også 1 Kor 11:24.
7. Luk 22:20; se også Matt 26:28; Mark 14:24; 1 Kor 11:25.
8. Matt 26:28.
9. Luk 22:19; se også 3 Ne 18:11.
10. Se 2 Ne 11:4; 25:24-25; Jakob 4:5; Alma 34:14; 3 Ne 9:17, 19-20; Moses 5:5-8.
11. Se Joh 6:51-57; 1 Kor 11:24-26; L&P 20:40.
12. ApG 20:7.
13. ApG 2:42.
14. Se 3 Ne 9:19-20; 18:1-11; 20:3-9; 26:13.
15. 3 Ne 18:6.
16. 3 Ne 18:7.
17. Se L&P 20:75; 27:2; 59:9-12.
18. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Fielding Smith*, 2013, s. 95. »Efter min mening er nadvermødet det helligste, det allerhelligste, af alle Kirkens møder« (*Lærdomme: Joseph Fielding Smith*, s. 93).
19. Se Alma 7:11.
20. Se Luk 22:44; Mosi 3:7; L&P 19:18.
21. Se Sl 22:16; Joh 19:33-34; 20:25-27; 3 Ne 11:14; L&P 6:37; James E. Talmage, *Jesu Kristus*, s. 698-699.
22. Se Matt 28:6; Luk 24:6, 39; Joh 20:20; L&P 76:22-24.
23. Se Joh 6:51-59; Alma 11:42-44; 40:23; 3 Ne 27:13-15.
24. Se Luk 22:44; Mosi 3:7; L&P 19:18.
25. Se Es 53:5; Matt 26:67; 27:26, 29-30; Mark 14:65; 15:15, 19; Luk 22:63-65; Joh 19:1; Mosi 15:5.
26. Se Matt 27:35; Mark 15:15; Luk 23:33; Joh 19:16, 33-34.
27. L&P 19:15.
28. Se Alma 11:42-45; 3 Ne 27:13-15.
29. Se Moses 6:55.
30. Se Matt 5:27-28; 12:36; Jak 3:1-13; Mosi 4:29-30; Alma 12:14.
31. Moses 6:57; se også 1 Kor 6:9; Ef 5:5; 1 Ne 10:21; 15:33-34; Alma 7:21; 11:37; 40:26; 3 Ne 27:19; L&P 1:31-32.
32. Alma 36:15; se også v. 14; Åb 6:15-17; Alma 12:14.
33. 3 Ne 27:19-20.
34. Se 2 Ne 31:2-21; 3 Ne 11:31-41; 27:13-22; L&P 76:40-42, 50-54, 69-70.
35. Se 3 Ne 27:19; se også Åb 1:5-6; 7:14-15; Alma 5:21; 13:11-12; Eter 13:10-11; Moses 6:59-60.
36. L&P 20:77; Moro 4:3.
37. Se Dallin H. Oaks, *His Holy Name*, 1998; Dallin H. Oaks, »Når vi påtager os Jesu Kristi navn«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1985, s. 74-77.
38. L&P 20:77, 79; Moro 4:3; 5:2.
39. Se Rom 15:16; 1 Kor 6:11; 2 Ne 31:17; Alma 5:54; 13:12; 3 Ne 27:20; Moro 6:4.
40. Se L&P 93:6-20.
41. L&P 84:22.